

REPORTATGE PINTORESC

Una visita gastronòmica

Es la una del migdia. He estat convidat per un meu company milicià a dinar als Menjadors Populars i jo, naturalment, com que m'interessava conèixer aquest aspecte tan interessant de la lluita contra el feixisme, no he refusat el seu convit. Al contrari. Però la invitació del repòrter gràfic «amateur» m'ha fallat.

A fora al carrer, davant de l'antiga casa Vilaró, molta gent que espera fa cúa perquè els facin lliurament del corresponent «Vale»... N'hi ha molta!... Entrem amb el company. En la porta principal em fixo en un lletreret: «Sols podran venir a aquests menjadors els necessitats». Agre, si voleu, però previsor.

Demanam el consegüent permís, que no ens neguen. Els menjadors estan instal·lats en una magnífica sala, al primer pis. Per les parets unes pintures difícils de comprendre'n la mà de l'artista. Ens ofereixen el lloc dels milicians. Els cambrers volten d'ací d'allà. Ens serveixen. Abans, però, hem provat un vinet que esperava la nostra venia... Es bo! Un vi que fibla i enterboleix el cervell. L'he provat — flaqueses d'un — varies vegades...

Tinc el primer plat servit. Uns macarrons amb pèsols, a la caçola, que són una delícia... Els menjo de gust i els saborejo. No hi ha «straperlo». De primera qualitat!...

Començo a fixar-me. Les dues taules de l'altre compartiment, estan plenes. No sobra cap cadira. En una d'elles, una nena de cabell platinat i ulls expressius. Menja amb una fruïció, com una dona entenimentada, sense dir res als de la seva vora. En un altre lloc, un marrec amb el cap pelat, samarreta vermella i elàstics de cordill, frega amb molta insistència el pa en el plat, que el deixa net com un mirall... De tant en tant, un porró que s'aixeca d'unes mans tremoloses... La velleta vestida de negre que menja sense parar. Al seu costat, el nét, un marrec molt petit que la contempla embabiecat... Totes les cares vermelles i radiants d'alegria. La quitxalla, que n'hi ha molta, no para de cridar...

Els cambrers, amb aquella delicadesa tan paternal, serveixen molt atentament. Els macarrons els he menjat a gust. Ara ens serveixen el segon plat. Una mena d'estofat amb vedella, carn i albergínia que és una delícia. El suc és deliciós i jo, una mica llepa-fits, m'hi extasio.

Contemplo la sala. Gent que està completament satisfeta, i cares noves que van arribant. A les altres taules el segon plat és acollit amb vertaderes mostres d'alegria. El vellet de cabells blancs... L'invàlid... El cec, amb el seu bastó blanc per companyia...

Contemplo aquests detalls i el cor, sense volguer, m'ha fet pessigolles. Quina magnífica obra aquesta dels Menjadors Populars!... Sols per veure aquelles cares dels infants i dels vellets, aquelles cares optimistes, d'una gent que estava tan lluny de somniar tot això, val la pena de conèixer aquest establiment!...

El nostre menjar, dos plats, però suculents, servits en un hotel de categoria,

amb els seus cambrers vestits de frac, flors a la taula i ampolles amb terenyines, ens hauria costat molts diners... S'ha acabat el torn. La sala queda buida. Els cambrers pleguen les tovalles i posen les cadires damunt la taula...

La meua curiositat no acaba aquí. Completament satisfet, s'segueix les dependències de la casa, que amb tant encert administra i serveix aquesta societat granollerina de cambrers i similars «La Nova Aliança». Els dirigents, enterats del meu encàrrec informatiu, em donen tota classe de facilitats per a conèixer el local. En el pati, les cuines i calderes per al menjar. El personal de cuina són sis cuiners i quatre ajudants. Per a millor comoditat del cambrers, han establert un *monta-car-gas*, per a pujar les viandes de la cuina al menjador.

Seguim... Travessem una porta. Damunt un avís: «Prohibido entrar a toda persona ajena al servicio. El Comité». En una habitació tres dones encarregades per a rentar la vaixela. En una altra habitació, el dipòsit. Pernils. Molts pernils! Sacs de mongetes, patates, sucre... Llangonices de Vic... Tot un arsenal alimentici!... Al segon pis del local, habitacions destinades a dormitoris. El meu acompanyant em conta que els primers dies de revolta, uns milicians en plena febrada feixista, somniaren un atac i foradaren inconscientment el sostre amb les seves pistoles... Una altra habitació: la secretaria.

Tornem abaix. M'entero de l'horari i del menú del dia. Dinar, a les 12; sopar, a les 7. Els menús són per a entusiasmar el més exigent en gastronomia. Per sopar, mongetes i be amb samfaina.

Durant la setmana hi ha variació. Arròs, bacallà amb suc... Actualment es serveixen un 600 coberts. En els primers dies de la revolució se'n servien de nou-cents a mil. La gent forastera se'n llepava els dits, i consideraven aquest establiment com el número ú.

El personal dels menjadors, el componen cinc cambrers fixes, amb els seus ajudants. L'organització és perfecta. «La Nova Aliança» pot enorgullir-se'n. Per tots els vidres, avisos i més avisos. El control no pot fallar. En una fulla consta el total dels tants per cents recaptats durant la setmana pel que fan servei en els cafès, bars i hotels. La setmana passada és recaptaren 789 pessetes, que entren en el fons comú de la societat i que es distribueixen equitativament entre els associats...

Contemplo altra vegada el local. Portadores plenes de patates. Altres de mongetes... Dues grans botes de vi... Baixem a una mena de galeria subterrània que el meu acompanyant m'explica que arriba fins a la plaça. Un envà, però, no ens deixa tirar endavant... Comença a ésser tard. Dos quarts de tres. El cambrers van plegant. Em despedeixo: «Us estic agraït... Avant... Perdoneu!... Salut!...»

Pel meu cervell encara volten les escenes d'aquesta visita. Les escenes de dinar. L'olor que baixava dels balcons dels menjadors, fa recordar-me de l'estotat de vedella, dels macarrons...

Bah!... Anem-nos en, que em torna a venir gana... — JOAN VERNET.

DCI

Nosaltres sabem i comprenem que en els actuals moments de nerviosisme hom ha de fer cas omís de moltes coses que en plena normalitat no succeïrien i que fins i tot aquells mateixos qui avui les cometen, haurien de rebutjar-les. I no cregui el lector que ens referim a coses d'importància, sinó a futeses, trivialitats que, no obstant, voldríem no constatar-les pel major prestigi del nostre poble. Permeti-se'ns assenyalar-ne alguna, encara que no pensem que la nostra veu tingui el do de l'eficàcia.

Abans que tot, una afirmació: revolució no vol dir desordre ni subversió de l'ordre. El desordre no és mai conseqüència d'una revolució conscient: és l'aspecte o la part inconscient d'una revolució que provoca el desordre. I ara, encarrilant-nos en aquella trivialitat que ens proposàvem, preguntem, per què bona part de públic s'ha donat a circular pels carrers tan mal vestit com pot? Es que l'anar brut i esparracat vol dir ésser revolucionari o antifeixista? Per què aquest afany de baladrejar sense avinentesa? Per què en els locals d'espectacles, quan s'interpreta algun himne republicà o proletari, s'han de promoure aquells escàndols, quan l'entusiasme verdader és fet de respecte i de seriositat i amb ovacions d'aquelles que ixen del cor? Per què embrutar parets, autos i monuments amb insígnies, llegendes i controls, quan tot el mateix es podria fer més i millor amb una mica de cura i de bon gust? Per què tanta notes radiades han d'ésser redactades de manera tan poc gramatical? Per què el disbarat que oïm diàriament de que tal o qual empresa ha rebaixat els preus en més del cent per cent?

No, companys; no ens equivoquem: la revolució, el nou ordre revolucionari que ha d'afermar-se, ha d'ésser això precisament: un ordre i no solament una envestida d'entusiasme sense control. Precisament ara més que mai hem d'extremar nos a evitar aquella relaxació de principis que abans imperava. No és fantasia ni són etiquetes tontes el que es preté, sinó serietat, cura en tot detall, preocupació per l'exemplaritat, orgull de poder constatar que el nostre poble vol entrar de ple en la civilització i per això, cal fer com quan hom es prepara per les grans solemnitats, que es puleix, es llueix i adopta, dins de la seva sinceritat, que mai ni en cap moment no ha de mancar, aquell aspecte de benevolença que convida a la cordialitat i és la base de la convivència entre germans

L'ALTRE